

Sousedky

Iveta Jakubčíková (2. místo v I. kategorii)

„Ksakru, nemačkej se tak!“

„Kdo se mačká? Tady se mačkáš možná tak ty!“

„Kdyby ses tak nesnažila obsadit nejvíc místa, netlačila bych se zpět.“

„To je mi vážně argument,“ uchichtla se kvasinka. Připadalo jí to už jako věčnost, ta doba, kterou trčela v malém prostoru s dalšími kvasinkami. Ozvala se ale pouze jediná.

„Nemáš se tlačit,“ zamumlala jen tiše na oplátku její sousekka. I jí se zdálo docela divné, že jediná kolegyně, která se jí ozvala, byla Lojza. Malá, zakulacená kvasinka se právě snažila uvelebit na správné místo tak, aby se vyhnula stíznostem své sousekky. Ta si jen tiše odfrkla. Nechtěla znovu vyvolávat další hádku. Ne bez diváků. Pozornost druhých ji těšila snad ještě víc než porážka protivníka.

Najednou obě zaslechly zvuky přibližující se pomalu k nim, všude však nadále vládla tma. Těžký život bez světla, bez dostatku pohybu a osobního prostoru.

Záchvěv! Nebo si to jen namlouvaly? Ne! Další a další. Pak tlumený pád. Lojza se sesypala na Jozefku, Jozefka narazila do Lojzky. Tentokrát ani jedna neprotestovala. To strach je naučil mlčet, i když jen na pouhou chvíli.

Právě změnily majitele. Nová zkušenost v jejich krátkém životě...

Není to tak dávno, kdy je jejich majitel, říkejme mu třeba pan Tonček, přinesl domů a uložil do sklepa.

„Brr.“

„Zima.“

Jen tiše pronášely svoje poznatky kvasinky. I přes minulé události stále ještě Lojza s Jozefkou zůstávaly jedinými kvasinkami, které promluvíly. Lojza se mírně zavrtěla. Už ji nebavilo jen nečinně sedět a čekat, co se stane. Takhle si snad představovala svůj život švarné kvasinky? Chtěla být slavná, chtěla být užitečná. Místo toho seděla v kupě s ostatními kvasinkami a čekala. Na co vlastně? Zkrabatila čelo, jestli se to tak dalo nazvat. Sama by asi byla překvapená, kdyby se uviděla. Nikdy neměla možnost vidět své baculaté tělíčko či naducané tvářičky. Bez světla si neviděla ani na špičku bambulatého nosu.

Druhá, Jozefka, nebyla příliš baculatá. Dokonce by se dalo říct, že byla vcelku hubená, vzhledem ke svojí funkci určitě. Špičatý nosík se tyčil do výše, ne však jako maják, pouze jako střílka, která se často obrací k nebesům. Vypoulené oči povětšinou zářily očekáváním. Měla mnohem jiné plány do budoucna. Něco předat dalším generacím. Stále však dumala nad tím, co by to mělo být.

Znovu začal již známý pohyb. Stěhování z místa na místo...

A v tom se nad kupou kvasinek rozzářilo velké světlo. Zašimralo je do očí. Ta bolest!

Lojza s Jozefkou zavřely oči, přeci jen to byla nezvykle velká zátěž na zornice uvyklé tmě. Fíí!

Dřív než se nadály, už letěly vzduchem!

„Měla jsem tě ráda!“

„Já tebe taky!“ zakřičely na sebe kvasinky v poslední chvíli. Pak jen padaly vzduchem, neznámo kam. Jak vtipné jim to v dalších dnech připadalo. Ale proč? To v špatných chvílkách jsme konečně upřímní.

Šplouch.

„Hú, příjemně teplé. To je luxus.“ Lojza zřejmě tedy padla do měkkého.

Jozefka jí na to souhlasně zamručela. „Lojzo, dívej, tolik jídla!“ Kolem nich plavalo dost cukru na celé měsíce.

Jozefka otevřela pusku a pořádně se napila. „Dost dobrý.“

Pak se rozhodla prohlédnout si sebe i svou kolegyni, když tu náhle opět tma.

„Co se děje?“ zeptala se lehce ustrašeně Lojza.

„Aspoň, že víme, do čeho jsme se to namočily,“ uchechtla se a nacpala si do úst pořádný kus cukrové kry. Tu, o kterou zavadila jako první. Na tmou si opět pomalu zvykla.

A tak to šlo stále dokola. Lojza s Jozefkou si začaly užívat života plnými hrstmi, téměř zapoměly na strach, který je obklopoval tehdy v obchodě, když je pan Toncek hodil do tašky.

Musím se smutkem v duši konstatovat, že po několika dnech, kdy se jen živily cukrem, se Lojza ujedla k smrti a Jozefka pukla žalem po Lojzce.

I když, pravdu říct... Možná tohle nebyly ty pravé důvody... Kvasinky ve víně mají prostě už předem určeno, že musí zemřít, ať už jakkoliv, tudíž je snad jen dobře, že si užívaly života, jak to jen šlo.

A tak si také užívejte života, ať se sousedem, nebo bez. Jen pamatujte, že ve dvou se všechno daří lépe.